

KAPITOLA DRUHÁ

Když procházíte peklem, nezastavujte se.

—Winston Churchill

ZA NĚKOLIK MINUT PLNÝCH OBTÍŽÍ A NAPĚTÍ, STRÁVENÝCH lezením dolů po provazovém žebříku a ujížděním po povrchu kluzkých kamenů, dorazilo sedm příslušníků SEAL na stanoviště Presley, které bylo zároveň hlavní budovou OPM i jeho pozorovatelnou, postavenou na úzkém skalním výběžku vystupujícím nad údolí řeky Kúnaru. Jeho stavba měla zhruba osm krát pět metrů; zbudované bylo z nhrubo osekáných klád, kamene a betonu, zesílených kovovými panely Conex a pytli s pískem.

Samotná místnost se utápěla v chaotickém nepořádku; všude ležely roztroušené pozůstatky boje. Do tálibánských útočníků ukrývajících se vpravo dole pod stanovištěm pálila dvojčata kulometů M2HG a jeden těžký M240 ráže 12,7 mm, plivající rozžhavené nábojnice na betonovou podlahu kluzkou krví, rozlitým olejem a vodou. U střilen v přední zdi se krčila asi desítka vojáků střílejících

z karabin M4 a M5, samopalů MP7 a útočných pušek M27 a HK416. Ostatní, včetně jednoho Afghánce, se snažili překřičet rachot zbraní u svých vysílaček. O raněné, mezi nimiž byl i mladý Afroameričan zasažený do obličeje, se starali dva armádní zdravotníci.

Panoval tu doslova ohlušující rámus. Vzduch ztěžklý korditem se dýchal jen s obtížemi, zoufalství bojujících mužů bylo opravdové a nakažlivé.

Když se Crocker od kapitána Jasona Battiera dozvěděl, že poloha stanoviště Presley značně ztěžuje jeho napadení shora i zezdola, dosti se mu ulevilo. Příslušníci SEAL právě strávili šest hodin lezením po horách, následovaných skluzem po skalnatém svahu, aby se k němu mohli přiblížit ze západního směru. Jeho východní stranu, obrácenou do údolí, zakončoval strmý, šedesát metrů vysoký sráz. Zhruba třicet metrů pod Presleym a šedesát metrů od něj směrem na jih se rozkládala další nevelká travnatá plošina, kde stály dva kasárenské objekty, známé jako Král a Vlk.

Nejpřednější výběžek této plošiny přecházel v nový skalnatý sráz klesající o dalších třicet metrů až k pásu země ve tvaru podkovy, obtácejícímu celou východní, severní a jižní stěnu ostrohu.

„Kde je velící důstojník?“ zeptal se Crocker.

Kapitán ukázal na tělo v zadní části místnosti, přikryté modrou igelitovou plachtou.

„Ale vždyť jsem s ním právě mluvil.“

„Asi dvě minuty před tím, než jste se sem dostali, schytl kulku do hlavy,“ řekl Battier se silným cajunským přízvukem.

Potom Crockerovi vysvětlil, že úzký podkovovitý pás země pod nimi je místem, kde leží čtveřice strážních stanovišť OPM, pojmenovaných A, B, C a D. Stanoviště A a B, nacházející se nalevo přímo pod Presleym, nesla tíhu počátečního útoku Tálibánu, který byl

zahájen přibližně před sedmi hodinami. Obě stanoviště před nějakou dobou podlehla. Při jejich obraně padlo šest pensylvánských příslušníků Národní gardy, pět námořních pěšáků, šest vojáků 1. rotý a blíže neurčený počet vojáků Afghánské národní armády (ANA).

„Kde momentálně probíhá nejtvrdší boj?“ zeptal se Crocker.

„Tálibán posílá všechno, co má, proti stanovištím C a D. Jakmile padnou i ta, budou mít snadný přístup ke Králi a Vlkovi napravo od nás,“ řekl Battier a ukázal na mapu na zdi. „Až ztratíme Krále a Vlka, jsme v řiti.“

Byl to vysoký, šlachovitý chlapík s výrazným nosem a tváří pokrytou několikadenním světlehnědým strništěm. Balistickou přílbou FAST s kamuflážním potahem měl naraženou hluboko do svých protáhlých úzkých očí.

„Ty stanoviště nepadnou,“ prohlásil Crocker.

„Proč?“

„My to nedovolíme.“

„Fajn.“

„Kolik mužů máte na pozici ve stanovištích C a D, a co máte v plánu podniknout, abyste je posílili?“

Od střechy se odrazil reaktivní granát. Jeho výbuch jim bolestivě zazvonil v uších.

Kapitán Battier potřásl hlavou, jako by chtěl restartovat svůj mozek, a ukázal vpravo. „Kolik mužů tam venku máme? Možná patnáct. Dalších pět nebo šest je raněných. Tři mrtví. Jak ale vidíte, nadpraporčíku, naše linie je dost roztažená. Na ochranu Krále a Vlka mám k dispozici jen osm mužů. Tam jsou taky uložené naše zásoby. Možná bychom měli zvážit stažení.“

„Stahovat se nebudeme. Kdo tam dole velí?“

„Štábní seržant námořní pěchoty Perez. Drsnák s mexickým zázemím a někdejší člen pouličního gangu z východu Los Angeles. Je to fakt magor.“

Crocker změnil téma. „Potřebuju, abyste poslal zdravotníka a pár vojáků, aby sem přenesli zraněného člena mého týmu.“

„Kde je?“

„Nakreslím jim mapu.“

Zatímco spolu hovořili, afghánský důstojník v nažehlené zelené uniformě promluvil do přenosné vysílačky. „Kdo to je?“ zeptal se Crocker.

„Tohle je náš koordinátor z ANA. Je to major a jmenuje se Džáwíd Muhammad. Říkáme mu Tráva.“

„Kolik vojáků tady má?“ vyptával se Crocker dál. Současně zaznamenal, že Tráva je dobře vypadající muž, zhruba 170 centimetrů vysoký, s krátkým černým vousem a – jako většina Afghánců – podmanivýma očima.

„Tráva? Do prdele, to nevím. Hej, Trávo, kolik mužů tady máte?“

Když Afghánec uslyšel Battierův dotaz, zamračil se, sevřel vysílačku v podpaží a ukázal jim osm vztyčených prstů.

„To je všechno?“ zeptal se Crocker.

„Asi patnáct jich uteklo, jakmile se začalo bojovat,“ odpověděl Battier.

„Co vám Džalálábád říká o bouřce?“

Po nárazu do jižní zdi explodoval další reaktivní granát, jehož výbuch odhodil dva námořní pěšáky pálící z nejbližšího střelného okénka. Místností se rozletěla sprška úlomků kamene a dřeva. Za ní následoval závoj dýmu.

Crocker pomohl jednomu z námořních pěšáků zpátky na nohy. Voják měl v obličeji zapíchaných několik dlouhých dřevěných třísek,

díky nimž vyhlížel jako postava z hororového filmu. „Víš, kde seš, mladej?“ zeptal se ho.

„Záleží snad na tom?“ zahučel mariňák v odpověď. Zvedl zbraň, vrátil se na své stanoviště a začal znovu střílet.

Druhý námořní pěšák seděl na zemi s nataženými nohama a vrtěl hlavou. Svou otázku nekladl nikomu konkrétnímu: „Copak toho, do prdele, tyhle lidi nikdy nenechaj?“ Jeden z armádních zdravotníků si klekl vedle něj a podal mu vodu.

„Počasí je špatný, nadpraporčíku,“ řekl Battier. „Vůbec to nevypadá dobře. Džalálábád hlásí ještě minimálně čtyři hodiny, než se jim podaří poslat aspoň jedinýho drona. Nějakej vrtulník se sem dostane možná až během šesti, sedmi hodin. Za další čtyři hodiny už ale budeme všichni mrtví.“

Crocker ho vpředu popadl za jeho maskáčovou bundu. „Takhle nemluvte, slyšíte?“

„Nadpraporčíku?“

Hodností ho důstojník, prakticky vzato, převyšoval, přesto na něj zavrčel: „Seberte se, kapitáne. Vaši vojáci se na vás spoléhají.“

„Ano...“

Crocker naznačil Akilovi, aby se k nim připojil. Pak kývl hlavou směrem k Trávovi, který dále hovořil do vysílačky, a zeptal se ho: „S kým si to povídá?“

Akil chvíli poslouchal. Potom odpověděl: „Mluví nějakým divným místním dialektem, šéfe. Nevím.“

„Máš ponětí, co říká?“

Crocker měl na chvíli pocit, že zaslechl zvuk listů rotoru blížícího se vrtulníku, bylo to ale jen *pop-pop-pop* jedné z těžkých zbraní.

„Myslím, že mluví o nás,“ ozval se Akil. „Prostě o příchodu dalších sedmi Američanů.“

Crocker přikývl. Pak se obrátil k Battierovi a řekl: „Moji muži a já půjdeme dolů na pomoc stanovištím C a D. Počítám s tím, že tady nahoře udržíte pořádek. Svoji palbu soustřeďte na nepřátele útočící na Céčko a Déčko.“

„Dobře, nadpraporčíku,“ řekl Battier, „ale jak se tam máte v plánu dostat?“

„Nejrychlejším možným způsobem,“ odpověděl Crocker, hodil si na záda batoh a popadl svou HK416.

„Náš nejlepší lezec je Jonesy,“ pronesl Battier. „Ukáže vám kudy. Hej, Jonesy!“

Vysoký mladík afroamerického původu s oholenou hlavou přestál střílet ze svého automatického granátometu MK19, přišel k nim a vytáhl si z uší fialové pěnové špunty. „Co se děje, kapitáne?“

„Potřebuju, abys vzal nadpraporčíka Crockera a jeho lidi klouzačkou na stanoviště C.“

„Klouzačkou, jasně. Jste připravený, tvrdáci?“

„To si piš!“

PŘÍSLUŠNÍCI SEAL OPĚT VYŠLI VEN DO VLHKÉHO A LEZAVÉ studeného počasí. V poryvech větru se na ně ze všech směrů sypal sníh. Z údolí pod nimi se odrážely ozvěnou zvuky výbuchů doprovázených palbou automatických zbraní.

„Pojďte za mnou,“ řekl Jonesy. Šel s M27 položenou na rameni, jako by byl na procházce někde v lese.

„Tenhle kluk se mi líbí,“ prohodil Akil ke Crockerovi, který už přemýšlel dopředu a pokoušel se sestavit nějaký plán.

„Ti hajzlové museli plánovat svůj útok už nějakou dobu a jen čekali na první pořádnou zimní bouřku,“ hovořil Jonesy za chůze. „Major si myslel, že s vesnickejma staršíma navazuje dobrý vztahy,

celou dobu ale pomáhali Tálibánu. A teď je mrtvej. Člověče! Ti sráči se museli shromažďovat právě v týhle zatracený vesnici, kde si ukládali zbraně a zásoby, protože přesně odtud na nás zaútočili.“

Za dvojicí urostlých borovic dorazili na okraj srázu a k úzkému korytu ve skále. Crockera napadlo, že za teplejšího počasí v něm pravděpodobně teče voda. Na konec tohoto přírodního odvodňovacího kanálu nedohlédl. Mlha a sníh zredukovaly viditelnost na méně než tři metry.

„Jak hluboko to sestupuje?“ zeptal se Jonesyho.

Vyhublý voják si povytáhl své maskáčové kalhoty a odpověděl: „Přes sto metrů. Většinu cesty dolů ke stanovišti C.“

Jonesy pak oprášil sníh z jakéhosi plastového krytu, zvedl ho a vyndal rozměrný kotouč lana, které následně hodil do koryta. Jeho konec byl uvázaný k podkovovitě tvarované trubce zabetonované do skály.

„Vy jste, hoši, ze SEAL, že jo?“ zeptal se jich. „Takže takováhle hovadina je pro vás asi něco jako chcaní do nočníku. Chcete, abych šel jako první?“

„Jasně,“ odpověděl Crocker. „Budeme hned za tebou.“

Mezitím, co si Jonesy natahoval obnošené kožené rukavice, prohodil: „Někdo musí zůstat tady a vytáhnout tu věcičku nahoru, aby ji nemohli použít táliblbcí.“

Crocker se obrátil k Hafanovi a vyštěkl: „S tím tvým ramenem to nezvládneš, takže na můj signál vytáhneš lano.“

„Rozkaz, veliteli.“

Jonesy si plivl do rukavic, ujistil se, že svou M27 má na řemeni pevně zajištěnou přes záda a rameno, popadl provaz do rukou a začal po něm slaňovat dolů. Crocker šel jako druhý, za ním následovali Akil, Davis, Ritchie, Cal a Yale.

O necelé čtyři metry níž sestoupili do mlžného závoje tak hustého, že Crocker neviděl ani na Jonesyho pod sebou. Slyšel jen svist sněhu a kdesi v dálce tlumené nárazy. Celá scéna mu připomínala sny, které míval jako malé děcko, i podobně vzrušující zážitky při volném pádu skrze mraky na obloze. Na tom, že jste nevěděli, co dalšího vás čeká, bylo cosi povznášejícího.

Po šesti metrech zaslechl výbuch. *Prásk!* Zvuk exploze mu rval uši; její síla vymrštila do okolí kusy kamení, které létaly vzduchem a narážely do něj. Přesto se mu podařilo udržet provaz v rukou.

Jonesy zařval: „Vy hajzlové! Blbý hajzlové! Proč mě musíte tak srát?“

Jeho klení překryl v Crockerových sluchátkách naléhavý hlas. „Šéfe. Šéfe!“

Následovaly další exploze, z nichž žádná nebyla naštěstí tak blízko jako ta první. Jejich směrem začaly létat i kulky; shora na ně padaly uvolněné kameny, které jim bušily do ramen, zad a přileb.

„Šéfe! Šéfe, co se to, kurva, děje?“

„Dolů!“ zavolal na Jonesyho. „Rychle slaňuj dolů!“

Povolil sevření rukou a nohou kolem provazu a jako blesk se po něm řítit k zemi. Stále ho obklopovala mlha; v duchu se snažil odpočítávat zbývající vzdálenost. Šest metrů, deset metrů, patnáct, dvacet. Na pětadvaceti metrech začal lano znovu svírat pevněji.

„Zpomalte na pětadvaceti metrech,“ vykřikl do mikrofону své komunikační soupravy. „Nezapomeňte zpomalit!“

Provaz mu propálil rukavice. Ve chvíli, kdy se vynořil z mlhy a spatřil zemi i Jonesyho, který se na kousku mechem pokryté hlíny překulil do kotoulu, dosáhly žár i bolest nemalé intenzity.

„Po dopadu na zem udělejte kotoul!“ zavolal do mikrofónu ještě před přistáním. Pak sehnul hlavu i ramena a provedl upravenou verzi

parakotoulu používaného při doskoku, z něhož přešel přímo do podřepu. Vzápětí zpozoroval Jonesyho, jak mu máváním ukazuje, aby se přesunul ke skupině balvanů tvořících přírodní hradbu.

Nepřítel stále vedl palbu směrem nad ně, přímo do skalního koryta. Crocker měl podezření, že s tím možná má co do činění afghánský major s přenosnou vysílačkou.

Pomohl zbývající pěti svých spolubojovníků a nasměroval je k místu, kde čekal Jonesy. Vysílačkou pak nařídil Hafanovi, aby vytáhl lano. Poté se připojil ke skupince schoulené za kameny. Zvuky probíhajícího boje teď zněly ostřeji a mnohem blíže – tak blízko, že dokázal rozeznat hlasy mužů volajících jeden na druhého v cizím jazyce.

„Tálíbalanci jsou asi sto metrů před náma,“ řekl Jonesy. „Stanoviště C stojí támhle vpravo.“

Crocker se obrátil a podíval se směrem k hladké skále vystupující nad okolní povrch jako hřbet plejtváka. Za ní ležel proužek výše položeného terénu, který nebyl téměř vidět. Měl dojem, že skrze cáry mlhy a shluk nízkých keřů uviděl střechu ploché stavby podobající se malé pevnůstce.

„To je ono?“

„Správně, šéfe. Teď jsme tak trochu za liniema těch mizernejch tálíblbců.“

Čerstvá borovicová vůně Crockerovi připomínala veselejší časy v Bílých horách v New Hampshire, kde jako děčko trávil letní prázdniny. Otočil se k Davisovi. „Sežeň rádiem seržanta Pereze a pověz mu, že se blížíme ze severo-severozápadu.“

„Rozumím.“

„Za mnou.“ Nebylo to poprvé, kdy se hnal vstříc něčemu jen tak naslepo. Doufal, že to nebude naposledy.

Běžel v hlubokém předklonu, dokud se nedostal ke kluzkému, hladkému povrchu skály. Následně se ho chytil a začal se po čtyřech drát nahoru. Šlo to ztěžka. Každého půl metru ho stálo nesmírné úsilí. Než se vyškrábal na vrchol, kde před sebou spatřil nízké keře, byl už úplně bez dechu. Po pravé straně za keříky uviděl záda třech mužů s turbany na hlavách. Jeden z nich klečel na zemi a rozestavoval kulomet.

Crocker namířil svou HK416 a pokropil je zezadu salvou kulek. Nejprve zleva doprava, vzápětí znovu – do hroustících se, sebou šukabajících těl – zpátky doleva. Někdo ze sebe vyrazil kletbu k Alláhovi, jejíž ozvěna prolétla kolem něj.

Akil, Jonesy a Cal se přihrnuli nahoru za ním.

„Co to, do prdele, bylo?“ vykřikl jeden z nich. Jeho zvolání přerušilo cvaknutí následované rachocením kovu o kámen. Crocker lokalizoval granát a ukázal na něj. Všichni se společně tryskem rozběhli, načež se po hlavě vrhli na opačnou stranu jakéhosi náspu a přitiskli se k zemi.

Crocker ucítil, jak bradou narazil do hlíny – do nosu i úst mu vnikl sníh. Síla výbuchu zvedla jeho hrudník a břicho do vzduchu. Kolem něj létaly kovové střepiny. Když znovu dopadl na zem, zatmělo se mu před očima.

Bylo slyšet palbu nějaké těžké zbraně. Zdálo se, že střílí z postavení blíže ke srázu. Zatímco se s vířící hlavou pokoušel zvednout, zaslechl hlasy volající: „Šéfe! Šéfe!“ Nedokázal rozeznat, komu patří, ale pochopil, že musí přicházet ze sluchátek. Když sáhl po mikrofону, zjistil, že přilbu má na hlavě posunutou dozadu. Ve chvíli, kdy se ji snažil upravit, všiml si Akila, který na něj ukazoval prstem. Vedle něj stál třetí muž, kterého Crocker neznal. Pak se k němu přihrnul Jonesy a pomohl mu vstát.

Cizinec prohodil: „Teď nemůžete odpočívat, pane. Přijdete o veškerou srandu.“

Jen o její část.

Muž vypadal jako Hispánec: vysoko posazené lící kosti, na krku tetování s kmenovými motivy. Řekl: „Nadpraporčíku Crockere, já jsem seržant Chino Perez.“ V tlumeném světle se zablýskaly jeho dva zlaté přední zuby.

„Jste s námi?“

„No to bych řek, že jo.“

Crocker se pořád cítil jako zpitomělý, ale zvládl s nimi doběhnout až ke strážnímu stanovišti. Další věc, kterou si pamatoval, bylo to, jak sedí na pytli s pískem. Někdo mu podal láhev s vodou. Když polkl, ucítil krev.

„Šéfe, jsi v pořádku?“

Shora se na něj díval Davis s tváří poznamenanou šmouhami od bláta. Crocker si jazykem přejel z jedné strany úst na druhou a zjistil, že mu chybí kousek předního zubu.

„Neviděls někde zbytek mého zubu?“ zeptal se.

„Jestli jsem neviděl co?“

„To nevádí.“

Uvnitř stísněně působící místnosti plné dýmu panoval doslova pekelný randál. Viděl těla hrozená do rohu, přikrytá modrou plachtou. Zpod ní vytékala krev a vnitřnosti.

Perez klečící vedle něj mu oznámil, že má už jen čtyři muže, počítaje v to sebe samotného.

„Čtyři muže? Kolik je jich za náma v Děčku?“

„Dalších pět, pane.“

„Jsou mezi nimi Afghánci?“

„Ne.“

„Ne?“

S kým to teda, do prdele, mluvil ten Tráva?

Jeden z kulometčíků před nimi zavolal: „Dochází nám munice do kulometu!“

„Šetřete s ní, hoši,“ zareagoval Perez. „Krátký dávky.“

Voják na to zabručel: „Tak to abysme radši začali sbírat šutry.“

Crocker se pokoušel myslet jasně a zvážit jejich možnosti. „Kolik je nepřátel?“ zeptal se.

„To není jistý, pane,“ odpověděl mu Perez. „Pořád přicházejí další a další.“

„Nejlepší odhad?“ ozval se Davis.

„Nevím. Padesát, stovka, milion. Možná je tu někde díra a oni vylezaj nahoru ze Středozemě.“

Crocker se obrátil k Davisovi. „Zavolej kapitána Battiera,“ houkl na něj. „Řekni mu, že budeme potřebovat munici a posily.“

„Dobře, šéfe.“

Přímo před ním pokračovala v nepřetržité palbě dvojčata těžkých kulometů ráže 12,7 mm. Uviděl Ritchieho, jak střílí z granátometu MK19. Na něco si vzpomněl a zastavil Pereze táhnoucího bedničku s municí ke kulometu M2HG. „Co těch šest SEALů, který sem shodili minulej tejden?“ zeptal se ho.

„Dva z nich jsou za náma v Déčku.“

„Šéfe! Hej, šéfe!“ přerušil Davis řetězec myšlenek, který ho zatím zanesl k jeho kamarádovi Nealu Staffordovi. „Kapitán říká, že to nepůjde.“

„Co nepůjde?“

„Žádný posily.“

„Dej mi ho.“ Popadl do ruky sluchátko a promluvil naléhavým, ale autoritativním tónem: „Hej, kapitáne, jsme tady jen kousek

od toho, aby nás obsadili. Máme hodně mužů neschopných boje a zoufale potřebujeme podporu a municí, obzvlášť náboje do těžkého kulometu. Co pro nás můžete udělat?“

Do obvodové zdi stanoviště, obložené pytlí s pískem, zprava narazila minometná střela. Její výbuch srazil jednoho z kulometčíků obsluhujících M2HG na zem a přes celou podlahu ho odhodil pryč. Voják se okamžitě zvedl, přihnul se zpátky, otřel si pramínek krve, která mu vytekla z nosu, srovnal kulomet a pokračoval v palbě.

„Kapitáne, slyšíte mě?“ Kulometčík před ním vychrlil proud nadávek. Očividně si o rozžhavenou hlaveň zbraně spálil ruku.

„Slyším vás, nadpraporčíku. Jasně a zřetelně. Kde přesně se momentálně nacházíte?“

„Na stanovišti C.“

„Zvážil jste možnost, že byste odtud ustoupil?“

„Z celý řady důvodů, který teď nemám čas vysvětlovat, to nepřichází v úvahu.“

„Já vám ale nejsem schopný poslat žádné posily,“ ozval se z vysílačky Battierův hlas.

„A co municí?“

„Ani tu ne.“

„Proč ne, do prdele?“

„Nadpraporčíku, já beru v potaz celkovou situaci. Moje priority jsou Presley, Král a Vlk,“ odpověděl Battier.

„Kapitáne, tady dole máte vojáky, co tu umírají. Tohle stanoviště se dá s pomocí skvěle ubránit!“

„Je mi líto, nadpraporčíku.“

„Mně je to taky líto. Jděte do hajzlu!“

Hodil sluchátko na zem a vykoul ven škvírou ve zpevněné zdi. Všude kolem něj rachotila těžká palba, na podlahu dopadaly

vypálené nábojnice. Uviděl záblesky zbraní střílejících z pozic Tálí-bánu za kameny, stromy i dalšími přírodními překážkami.

Perez se vedle něj díval triedrem. „Odkud ti parchanti přicházejí?“ chtěl vědět Crocker.

„Odtud to není vidět, ale v okolí stanoviště B, co padlo jako první, vede z údolí nahoru pár stezek.“

Sníh se sypal dál a zdálo se, že světlo začíná blednout. Crocker vrhl pohled na hodinky s navigací značky Suunto, které ukazovaly 16:42. Za další hodinu obloha potemní a oni budou ještě mnohem zranitelnější. S největší pravděpodobností to bude jejich konec.

„Co povídal kapitán?“ zeptal se Perez, odložil dalekohled a sáhl po svém samopalu MP7 4,6x30 mm.

„Jsme v tom sami.“

„To jsem si myslel.“

Crockerovi nebylo po chuti pomyšlení, že by stanoviště opustil. Jeho instinkty mu říkaly, aby zůstal a bojoval. „Co tu máte k dispozici ve smyslu zásob?“ zahulákal na Pereze, aby překřičel ten strašlivý kravál.

„Lahve s vodou, potravinový dávky, krabice s energetickéjma tyčinkama, topný tělesa a lampy.“

„Co munice?“

„Za stanovištěm D je skladištní bunkr, kde jsou nějaký výbušniny, ale žádný rezervní zásobníky ani náboje do těžkého kulometu.“

„Jakej druh výbušnin?“

„Cé čtyřka a protipěchotní miny: claymory.“

„Fajn.“ Začal se obracet k Ritchiemu stojícímu napravo od něj, ale zarazil se. „Říkal jste, že na stanovišti D za námi jsou dva kluci ze SEAL Team Six. Co se stalo s těma dalšíma čtyřma?“

Perez sklopil své hnědé oči. „Dostali je během obrany proti počátečnímu útoku.“

Crocker se bál zeptat, ale musel. „Co Neal Stafford?“

Perez kývl hlavou a ukázal za svá záda k tělům zakrytým plachtou vzadu v koutě místnosti. Crocker si představil Nealovu krásnou, blondátou manželku i jeho malé synky. Chtělo se mu něco rozmlátit na kusy nebo zařvat tak hlasitě, až by se čas zastavil a přetočil zpátky. Místo toho ale jen ztěžka polkl a zavolal si k sobě Ritchieho. S rukou položenou kolem jeho ramen si pak dlouhána odvedl do zadní části bunkru, aby vůbec slyšeli, co říkají.

Crocker: „Vezmi si s sebou Jonesyho a jděte dozadu na stanoviště D. Je tam...“ V duchu si vybavil Nealův usmívající se obličej. Rychle se sebral a začal znovu mluvit. „Je tam skladištní bunkr, vzadu za Děčkem. Chci, abyste vzali všechny výbušniny, který najdete, a přinesli je sem. Popros SEALy, co tam jsou, aby ti pomohli.“

Ritchie ukázal na svůj batoh opřený o zadní zeď. Oči mu planuly prudkostí a vzrušením. „Mám tu palníky i rozbušky. Jsi v pořádku, šéfe?“

„Jsem v pohodě. Chci podniknout něco odvážného. Vynalézavýho... Šílenýho... Dojdi pro ty věci.“

„Chceš bejt odvážnej? Tak tos narazil na toho správnýho,“ prohodil Ritchie s veselým úšklebkem. „Podle toho, co najdeme v Děčku, ti pak předvedu, jak se dělá zkáza.“

„Tvůj způsob myšlení se mi líbí. A teď už jdi.“